

Valentin Triponescu

De ieri și de azi

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Martie 2009

Adios

Iubite scumpe, prieteni dragi
Ce căutați virtutea în uitare
Trecut-a vremea când culegeam fragi
Rătăciți aiurea-n bestiare

Rîsul se preface azi în roșu catarg
Arborat pe-o mască inutilă
Ce străvede felinul rînjet, larg
Al fiarei ce nu are milă

Scumpi prieteni, dragi iubite
Ce era bine nu am știut
Încercați pe rînd de ispite
Cum era bine nu am vrut

În alai, cu surle și cu tobe
Am sfidat al înțelepciunii glas
Și-am lovit în cap o cobe
Degeaba, tot singuri am rămas

Singuri, despărțiți de-aceeași carte
Ce am scris-o împreună
Pe de rost o știm, în parte
Ceasurile pe rînd ne sună

Iubite scumpe, prieteni dragi
M-a cam obosit un zîmbet sec
Nu-ntrebați ” de ce nu tragi
La alt han ” - eu plec

198X

Alternative

Azi poeții nu mai sînt nebuni
Iar nebunii-s mai poeți ca ei
Nu vă jurați iubire oameni buni
Nu-i dragostea, e umbra ei

A murit iubirea acum un veac
Am fost ieri la al ei mormînt
Așezat pe surîsul unui lac
Ce desparte pe a fi de sînt

198X

Anotimpul fără nume

În anotimpul fără nume
Stau cuminte și supus
Cu săruturi să mă afume
Nota timpului într-un apus

Printre gene rătăcește-n șoapte
Amintirea scufundată în verde
Nu știu dacă e Rai sau noapte
Și orice alternativă se pierde

În umbra unei săptămîni de post
Poate va veni peste un veac
Un val ce îmi va găsi un rost
Printre ruinele ce-acuma tac

Mai privesc din cînd în gînd
Nota ce nu vrea să vină
Evadînd din gînd în cînd
Ca să o invit la cină

198X

Baladă

Deasupra, dedesubt
Lumea e străină
La dreapta s-a rupt
În stînga, se înclină

Deasupra cerul rar
Privește printre nori
Dedesubt, pămînt cu har
Scormonit de ciori

Cînd stînga e dreaptă
Și dreapta e strîmbă
Eclipsa înțeleaptă
Cîntă din drîmbă

198X

Cînd perceptorii bat

Cînd perceptorii bat la ușa mea
Mai plătesc cu pergamente
Perimate în culori de stea
Penalizări tot mai decadente

Prin pensiuni tot cresc harbuzi
Ce se cred vecini cu stele
Pepiniera de bostani cruzi
Ce aveți cu visurile mele

Loc nu aveți de-un pelerin
Ce n-a citit numai coperti?
De ce să plec pe la vecini?
Vîntule, de ce mă cerți?

Vrei să smulgi patosul din nor
Ca să-l împarți la pațachine
Ce-ți vor da în schimb amor
Poate chiar ceva țechine?

Văzut-ai fulger făcînd sluj
La vre-un patron, urît, puhav
Să lumineze lupanar și ruj
În loc să aprindă gînd suav?

198X

Cînd săptămîna începe marți

Să nu ne-ntoarcem cu gîndul la luni
Cînd orele cu chibzuială împarți
Și nu ies la socoteală, cînd le aduni
În săptămîna ce începe marți

Degeaba tot privești în calendare
De care timpul își bate joc
Zvîrlind cîte un an ce par e
Dar în care săptămîna n-are loc

Ce să faci atunci cu timpul de prisos
Din săptămîna ce începe marți
Fugind din luna martie, capricios
Dacă culoarea în litere desparți

Cînd paleta fumegă-n tigaie
Și aleargă amurgul să-l cuprindă
Rupînd din calendar o foaie
Deși e zi, vrea stelele s-aprindă

Sau cauți urma petalelor de crin
În cioburi de boboci sparți
Sprijinită în duminica unui spin
În săptămîna ce începe marți ?

198X

Citadela sfărîmată

Mi-am plecat urechea către cer
A înflorit sub tîmpla ciuntă
Printre semne, adormit mister
Ce mă cheamă la o nuntă

Să fiu mire lîngă lună
Prefăcut aieva-n nor
Să plîng, cînd toamna sună
La poarta unui vechi amor

Păstrat de-o firavă copilă
Unui puf pe-un cer de vară
Ce-a vrăjit-o fără milă
Și-a uitat-o către seară

198X

Decadență

A iubi, iubit, iubind
La persoana-nțîi, prezent
Se conjugă cînd depind
De un pegas impotent

Ne iubim de vii, arzînd
Într-o flacără ce nu-i
Aripi ferecate-n rînd
Pe o creastă de cucui

Pragul cerului e scund
Luceferii stau de planton
Să ne iubim mereu rotund
Precum îngerii-n amvon

Ne aprind pompierii, azi
Cu ropote de aplauze
Zvîrlit în corzi, te-mpiedici, cazii
Stropit c-un „te iubesc” în pauze

La o cină fără taină
Lipsește un breelan c-un sfînt
E frig, sînt fără haină
Nu știe nimeni cine sînt

198X

Din vid

Cînd despărțim de cer pămîntul
Spintecînd în vid cu tuș
Sau plămădim cu pana cuvîntul
Cîntă al timpului arcuș
Pe strune ce-alergă în spirale
Bătînd cu fruntea Calea
Privirea evadează în rafale
Cuprinzînd cerul și valea

198X

Dorotheea

În palida lumină a serii
Iubita-mi se întinse pe covoare
Răsfățându-se în adierea serii
Dezmierdată de-un apus de soare

Învăluită în jerbe de sânge și foc
Îi luneca pe coapse ca o părere
Iubita-nu mă mai vedea de loc
Scuturată de fiori de plăcere

De-un gând de gelozie străpuns
O chemai pe nume – Dorotea ...
Nu veni nici un răspuns
Eu nu mai eram. Doar soarele și ea ...

198X

Finală

Ce vă pasă vouă de închipuiri
Gînduri rătăcite prin fisuri de tun
Ce clădesc războaie din priviri
Pe gaura cheii, în pasiv taifun

Sau poate vreți să descifrați fără cod
Visuri secerate-n zori de-un țîrîit
Degeaba, taina se va prelinge în nod
Mascată de un zîmbet sforăit

Sînt pasibil de pedeapsa capitală
Pentru fulgere-n privire sau parodie
Dar îmi port mîndria fără fală
Pe paleta strîmbă, o culoare vie

Sau poate vreți să-mi cereți socoteală
Bon, de o răfuiala mai veche
În zadar, sînt o flamură loială
În indigo, dar nu am pereche

198X

Finis

Azi nu mai plec de-acasă
Să am de unde mă întoarce
Nici măcar nu mai îmi pasă
Dacă fusul timpului mai toarce

Am stat viitorul să-l aștept
Răsfoind cîte o carte
A venit, m-a privit drept
Și plecat-a mai departe

Nu mai am de spus nimic
Din cerneala de sub frunte
A rămas numai un pic
Penițele-s toate ciunte

Am reușit să uit chiar tot
Nimic deci nu s-a întîmplat
Să gîndesc de-abia mai pot
Carul mic s-a răsturnat

198X

În labirint

Străpunge tîmpla vînt de toamnă
Cînd bate vara-n poarta mea
Pomii-n rod nu mai înseamnă
Decît nimic înconjurat de nea

Căci am semănat nimic în nimic
Din gînd cuvinte, în viață gînd
Și-a răsărit un nimic, ceva mai mic
Ce-n lut se rătăcește, pe loc sînd

198X

Încă nu

Cînd nu mai știi ce-a fost
Ori ce va fi curînd
Pentru gînduri fără rost
Nu mai stau la rînd

Pustii hangare colind
Zîmbind candid
Dar mă trezesc fugind
De-un vis hibrid

Cinci pași îmi spun în zori
” La revedere, fum
Vom mai veni dacă nu mori
Pe efemerul drum”

198X

Întoarcerea fiilor rătăcitori

S-au scurs mileniile în lampadare
Picură secundele din lumînări
Bem zilele de prin pahare
Ne torturează luna cu-ntrebări

Cînd se aşterne doliul peste cer
Dezvelind coperţi de amintiri
Să răsfoim paginile de mister
Uitînd vechile răstălmăciri

198X

Iubita mea

Iubita mea cu ochi de zi
Lunecînd din noapte-n zare
Nu mai îmi tot aminti
Că după nori e totuși soare

Iubita mea cu ochi de fum
A ars a noastră lumînare
Din vise a rămas doar scrum
Azvîrlit în Carul Mare

Iubita mea cu ochi de jar
Ce stinși acum de lacrimi sînt
Mai visez cu tine arar
Cînd mă trezesc, e vînt

Iubita mea cu ochii verzi
La ruleta nopții reci
Ce de vise o să pierzi
Tot mizînd pe note seci

Iubita mea cu ochi de-azur
Privirea mi-a înțepenit pe clanță
Așteptarea plutește în jur
Creionînd pe partituri o stanță

198X

Memento mori

Pentru că toate au un început
Pe care vrem să îl uităm apoi
Să ne amintim că sîntem lut
Frămîntat cu apa – noroi

Deși-ncălțați pășim pe stele reci
Răzbate duhoarea mlaștinii din noi
Printre farduri și biblioteci
Nu mai știm de e acum sau apoi

198X

Metamorfoze

Mă privește luna-n taină
Cum tot tai felii din nori
Strecurîndu-le sub haină
În firidă, subsuori

Cine strigă, cine mă cheamă
Mai cîntați și voi în strune
M-am ascuns în nori de-aramă
Dacă zorile-s nebune

Dar în liniștea ce e deplină
Neliniștea norii îi frămîntă
Și prin sunet și lumină
Către adîncuri se avîntă

Stau acum iar pe cărare
Prefăcut din nor în baltă
Mai trec ielele călare
Pițigoii vesel saltă

198X

Miercurea lui Sisif

Din nou e miercuri , sus pe munte
Mai un pic și-mi rezem gândul
Să mă alătur crestelor cărunte
Mi-a venit și mie rîndul

La margine de cer pata de cerneală
Ce-am vărsat-o aseară peste plete
Respirația zorilor o spală
Ștergînd luna cu un burete

De-acuma nu mai e grea povara
Ce mi-au oferit-o zeii în blestem
Am dezlegat din lanțuri seara
Acestui mit ce nu-l mai vrem

Nici stîncă ce refuză să mai cadă
Fără nici o-mpotrivire
Ascultînd porunca smeadă
Nici eu, cu ceața în privire

198X

Mireasa nopților

Pășea agale, pe un semn de carte
Mireasa nopților, prin labirint
Sfidînd calea iubirilor deșarte
Fluturîndu-și pletele de-argint

Nu mă mai căuta, iubita mea
Rătăcită în penumbra altei vieți
A uitatelor iubiri cișmea
Am golit-o în alte dimineți
Însetat de-amor și fum
Rîzînd de stelele ce le-ai pierdut
Zîmbind, la fiecare colț de drum
Cînd să te-ntîlnesc n-am vrut

198X

Mistere decăzute

Eroii zac în cimitire
Geniile mai sînt în fașă
Grecii nu mai au citire
Roma nu mai este nașă

Iar epavele-s deșarte
Cotrobăie prin ele valuri
Ducînd misterele departe
Aruncîndu-le pe maluri
Ce le-mbrățișează dur
Profanînd amor prin sabie
Fac al lumii înconjur
În salt neputincios de vrabie

198X

Noaptea de veghe

Noaptea-n doliu privește printre gene
Cum mai trec amoruri printre fluvii
Picurînd din ceasornice alene.
Daca tot m-amenință deluvii
Fără margini și-asfințit senin
Și nu așteaptă nimeni dincolo de zare
Visurile-mbobocite din venin
Le voi arunca în Carul Mare

O mai aștept pe-a nopții zîină
Să-mi șoptească cu un sărut
Luîndu-mă în zori de mîină
Trezește-te, doar ți s-a părut

198X

Pastel 1985

A fost darnică cu noi această iarnă
Privirea ne-a ferit-o, trist
De la Crăciun a început să cearnă
Nori de uitare peste rănilor lui Crist

Si crucile-s mai drepte, înviate parcă
Mai frumoase mormintele uitate
Ne-a cules iarna în alba-i arcă
Plutind pe-ocean de nestemate

Iar la turma nămeților, uitat cioban
Se-așterne palid lebăda privirii
În zori peste orașul arian
Șoptind în cânt balada deșteptării

198X

Post Scriptum

Nu-i dracul așa de negru precum pare
Nici îngerii nu sînt cuminți
Dacă Neptun se scufundă în mare
Au și hoții ai lor sfinți

Iar Dumnezeu nu dă cu parul
În nebuni și în nemernici
Penelopa își împarte harul
La îndrăgostiți cucernici

Iar eu vă dau din toate vouă
Și-mi împart cu voi idealuri
Răsfirate-n chip de rouă
Adunată de prin valuri

198X

Rătăcitele priviri

Cînd partidele se zbat sub frunte
Caut cuprins de îndoilă
O pată pe retinele ciunte
Rătăcite într-o sală
Cu figuri de ceară aurite
Închipuind doar forme seci
Ce te-ndeamnă cu ispite
Să le iei cu tine cînd pleci

Dar e rece soarele din aur
Cînd îneacă în lumină
Un gînd răpus în coarne, de taur
Zvîrlind bezna pe retină

198X

Ruletă la miezul nopții

Mîna-ntinsă cade din cot
Retezată de un dinte
Crupierul ridică un pot
Pătat de un roșu fierbinte

Călcăm cu nepăsare peste vise
Privind blazați perechi de rîndunici
Ținem porțile mereu închise
Pentru cei cu umeri prea mici

Căci viața lașă de palavre
Renaște din resturi de ruini
Peste jurăminte și cadavre
Și martirii cu cununi de spini

Veniți, furați-mi din azur
Pînă-mi va rămîne din privire
Doar nostalgia cenușului dur
Rămas azi fără sclipire

Veniți, să mai mușcați o dat'
Din adîncul privirii stinse
V-au rămas visele in pat
În tivul pernei prinse

198X

Toamna călătorului

Frunzele se scuturau în calea mea
Tot urcînd spre alte culmi
Cuvîntul cu al lor zbor fugea
Uitînd de fraze și de ulmi

Dar au rămas perdele spintecate
De un fulger ce-a pătruns
În misterele de mult uitate
Ce pe culme nu au ajuns
Să culeagă lauri ofiliți
De pe mult uitate afișe
Privite de ostașii oboșiți
De verdele de prin tufișe

198X

Toamnă

Toamnă, uitat peron al iubirilor deșarte
Presărat cu scrisori de vreme gălbejite
De nimeni citite, rătăcite undeva, departe
Pătate-n roș de cântul lebedei cernite

Toamnă, pierdut peron al iubirilor uitate
Călcat de umbra frunzelor din parc
Printre amintirile trăite sau visate
Zvîrlind prin ploaie peste timp un arc

Toamnă, iubire pierduta pe un uitat peron
Degeaba plîngi din ochi verzui
Am rămas doar eu, rătăcit pieton
Pe o stradă de pe harta nimănu

198X

Vino și vezi

De ce te duci
Tărîm de val
Nu mai aduci
Nimic la mal

Vise nu mai sînt
Noapțile sînt grinzi
Dintr-un mormînt
De suferinzi

Am adunat scînteii
Prelinse-n rafturi
De prin cerceii
Între carturi

De ce nu vii
Să mă trezești
Cer să reînvii
În zori groțești

Vino și vezi
Ce-ai părăsit
Uitînd de livezi
Ce le-ai plivit

198X

Confesională

În Piața Operei se vinde libertate
Pe credit, sub oblăduirea morții
Se regăsește frate cu Fîrtate
La sînul dureros al sorții

Doamne, cum curg lacrimi printre riduri
De bucuria nesperatei regăsiri
În ruine se prăbușesc peste teamă ziduri
Dezvelind păduri de umbre de martiri

Doamne, cum de n-am puterea să descriu
Ce nu se poate povesti, deși a fost trăit
Cum mă vedeam în fiecare sicriu
Încercînd să iau locul celui ce-a murit

Doamne, pe lumea ceea îi vei judeca drept
Dar pe astă lume de ce nu-i judecă nime
Pe cei cu conștiința-ncărcată, seci în piept
Pe păpușarii neamului conjurați în crime

Doamne, iartă-mă dacă e cu păcat
Dar îmi vine să mor de scîrbă și rușine
De mine însumi, cînd pot trece împăcat
Pe lîngă ei pe stradă și mă pot abține

Doamne, cum să iert pe siluitorii de conștiință
Ce ne-au otrăvit trecutul, prezentul, viitorul

Risipind în jur suflete trecute în neființă
Precum își seamănă țăranul ogorul

Doamne, dar acest ogor e stropit cu sânge
Ca să îngrașe decadența unui neam
Slugă la slugă gîtul nu-l frînge
Căci prețioasă e viața privită pe geam

Doamne, de ce ne-ai luat mințile la toți
Lăsîndu-ne să lătrăm ca lupii la lună
În pădurea bîntuită de cete de hoți
În balcani, unde deșteptătorul nu sună

Doamne, prea multe păcate avem pesemne
De ne-ai lăsat de izbeliște, Fîrtate
Pentru cruci n-or fi lemne destule
De ne lași să ne cărăm călăii în spate

În Piața Operei se vind ziare
Cu cancanuri parlamentare cu citate
Cu femei goale rătăcite-n calendare
Cam atît ne-a rămas din libertate

1990

Renaissance

E cinci dimineța la noi, nu seară
M-au trezit aceste versuri din somn
Optsprezece ani am tot sperat sa apară
Din vis ca un fulger al renașterii domn

Stop! Heeeiiiiiii, opriți caravana
Nu putem mergem așa mai departe
O manea obraznic bate darabana
Pe literele maltratate dintr-o carte

O port in suflet de 18 ani, Căline
Voi începe fulgere din mine să traduc
Nu a trecut o zi fără sa ți se închine
Un gând răpit vieții inutile ce o duc

În 18 ani ani s-au adunat in carte
Milioane de litere topite din gânduri
Prea mult timp au stat de-o-parte
Zidite între ale neputinței scînduri

Se caută literă pe literă cu răbdare
Ușurate că li s-a deschis drumul
Către ale strofelor, pregătite sertare
Nu vor mai sta rătăcite ca scrumul

Ce mai zice Bădia, Nemeș, frate?
Mai stați din cînd în cînd la un țoi?
Am lipit istoriei un bilețel pe spate
“Cînd termini, întoarce-te cu fața la noi!”
Pitiș mai recită versuri printre plete?
Îi voi trimite prin curier această poezie,
Cavalerul Neuitării, gardat de amintiri, cete
O va aduce, să aflați că e stare de trezie

Liviu Babeș, se mai dă pe schiuri?
Prea scurtă a fost pîrtia vieții lui
Nu a apucat să vadă scîrboase pariuri
Puse pe viețile noastre rătăcite haihui

Atîta amar de timp trecut, m-am înșelat?
Statornic răzvrătit rătăcindu-mă prin viață?
Nu cred, inspir adînc iadul cerului înstelat
Și demonii miresei gîndului ascuns în ceață

Chiar de n-om fi mulți, ceata bîntuiților
De ale neputinței înțelepte șoapte
Sa urlăm – Deșteptarea!!! Măi nenorociților
Blestemat să vă fie visul din noapte!

Mișei alăptati cu sînge, să mă pupați în cur
Cum au facut ai voștri nenorociți părinți
Împrăștiind nenorociri și moarte împrejur
Alintînd comunismul, nestrîngînd din dinți

Ce spun de nu vă convine, asasinați
Trezirea, scîrba și disprețul din mine
Pentru cei de țeapa voastră, inhăitați
Cu hoții de azi, pușcărișii de mîine

Am înjurat în versuri și mai demult
Am adunat în ani, sper, destul venin
Ca să pot reînvia timpuriu răposatul cult
Al respectului de sine, inevitabil senin

2008

Ada

Cînd plînsul apune în vis de iarnă violetă
Răsar pe aripa zîmbetului gânduri sărate
Că toamna va reveni ca nuanță pe paletă
Renăscută din iubiri cernite și dorinți eșuate

Vor picta pe adierea vîntului ce naște valul
Visul soarelui ce apune printre ale verii ruine
Peste barca ce așteaptă să ne duca la balul
Vîslelor trecute prin fluvii de bucurii și suspine

2008

Adio

Cum ai vrea să știi unde sînt ascunse
Strălucirile evadate din ale mele vise
Dacă răsăriturile ți-au fost împunse
De albul intactelor petale de narcise

Timpul îți trece zilnic imperceptibil
Soarele doar pentru tine răsare la est
Făcînd-și datoria celestă impasibil
Ca să poți dormi fără vise apune la vest

Și tot fără vise ziua îți trece în risipă
N-ai auzit de clipe ce durează un veac
Si nici de ore ce par doar o clipă
Căci nu se poate defila cadențat în frac

Dacă greierii din mine au făcut revoltă
Și spui că poți să mă dai ușor uitării
Mă voi cuibări în curcubeul din boltă
Sau mă voi ascunde în albastrul mării

2008

Dor

Dorul lumii sublime desenează păpuși și flori
Sperînd să se îndrăgostească de el Zîna Zînelor
Precum valul se îndrăgostește privind către nori
De marea ce-l urcă și coboară mereu către dor

Cînd dimineața pictează nemărginite lacrimi
Pe pămîntul laic șoptind fărîme de rugăciuni
Din poala lunii cad făclii de întrebări în inimi
Căutînd dorul salvat din potopul de minciuni

2008

Primăvară târzie

Cînd salcîmii dau în floare
În mireasma din amintire
Cine cunoaște întrebarea oare
La răspunsul etern – iubire

Pe sub vorbă cu sfială
Se strecoară o geană frîntă
Prin a lacrimii amăgeală
Să străvadă cine cîntă

Oare-i tot aceeași floare
Ce alt-an în vînt fugise
Crezînd că e doar o boare
Dar a fost hoțul de vise

Ce să-i spun muzei crude
Hoța catifelei de pe petale
Ce se-ntreabă poate unde
S-au ascuns fluturii din zale

Iart-o primavară, că nu știe
C-a plecat cu visul meu cu tot
Precum cîntarea ce aștept să vie
Din al luminii stinse spot

Iart-o - spune-i că aștept în zare
Ascuns în zborul versului citit
Că-mi va găsi sufletul în mare

În secretul nașterii valului pitit

Și să-i spui că eu petrec
Cu neliniștile ce mereu apasă
Și mă-ntreb - să vin, să plec
De nebun în lume sau acasă

Iar polenul luându-și zborul
De pe partituri de renăscut dor
Îmi poartă prin lume corul
De note răsfirate în puf de nor

2008

Descânt

Din șoapta pământului, suavă și caldă
Se nasc recolte și cutremure și uragane
Călare pe fluturi înarmați cu halebardă
Proaspăt, va naște viitoruri, mormane

Iar binecuvântarea va izvorî din pîntec
De stropi de ploaie și adiere de vînt
Odată cu lumina din al naturii cîntec
Care nu știm de e păgîn sau sfînt

Natură, să ne fie din nou cu iertare
Pentru păcate de nesocotit în cuvinte
Căci tu ne umpli viața de încîntare
Pentru suflet, spirit și pentru minte

Natură, sînt eu, sînt noi, și totuși tu
Blestem străbun și nouă binecuvîntare
Și-aș vrea să fiu și viitorul atu
Al pîlpîirii molcome din lumînare

Iartă-mă natură, nu sînt din clan
Spre a ta salvare să aduc superplanuri
Cînd știm doar de al nenumiților plan
De a te transforma în prim-planuri

2008

Doi plus doi

Cînd taina Universului din noi
Ascunde minunea în neîmplinire
De ce te miri că dai de doi
În loc de unul în mitul iubire

Vrei să lupți cu fluturii ce zboară
Să te scuturi cu durere în colb căzut
De magia înscrisă într-o comoară
Ascunsă în începuturi de nevăzut

Mai bine îngroapă-te în gând și minte
Fără întrebări stupide și inutile
Și așteaptă încriptat și cuminte
Să se nască alte cuburi și alte bile

Căci perfecțiunea fiorului de azi
Nu o vei pricepe nici măcar mîine
De atîtea dorințe ce zilnic scazi
Din lista ingredientelor din pîine.

2008

Așteptare

Luna cu un obraz pîrlit de soare
Își ascunde ochiul care plînge
În zîmbetul vertical ce doare
Dezvăluind munți scâldați în sînge

Pe răni se cern picături de aur
Iar praful de stele căzut din coroane
Peste săruturi de coarne de taur
Usucă lacrimi izvorîte broboane

Iar jocul de iele aleargă în noapte
Luînd amintirea acelei nopți cu ele
Împletind ale lunii raze cu șoapte
Spre nevăzutul obraz al iubirii mele

Luceafărul născut din a lunii taină
Se va vedea doar de pe ascunsa față
Și va cînta îmbrăcat în astrală haină
Doar pentru ea în magica dimineață

Cînd vei veni din nou la mine în zori
Vom naște din vise o nouă amintire
Presarată cu cîntec de nocturne flori
Sub coroana constelației iubire

2008